

Amets epelak

Andoni SALAMERO

Izar zeruari diosal eginez,
Eguneroko ametsa marrazten duzu
Oinkada amultsuz, hasperen betez
Arnasgora,
Arnasbehera, haizearen menpe.
Ilun ikaratan, xuxurla berotan
Urrundik,
Isilik:
ekiaren soa ...
Eguna,
Jarduna,
zeu irudikatzen,
Zure ifarraren hegoak norabidetzen.
Nora zoaz?
Nora jotzeko asmoa duzu?
Egunsentiak itzali du zure loa,
Hasi berri den egunak ernarazi gogoia.
Gaur ere gizakia zara, eraberritua,
Betikotasunaren besoetan, magaldua,
Gaur, oraina aurrean duzu,
Aitzin solasik ez duzu behar,
Biziak dastatzeko ermetu du lorea,
Gaur, aurrera begira, jakizu maitea,
Iur honen zerua, beti, duzula zeurea.

Nire begiak erle bi,
Burruban ...
Burruban ...
Zure ezpain loretan noiz xurgatuko,
Noiz dastatuko
Zain:
Zure Maitasunaren ezitia.

Zu ere bazoaz,
Bazoaz ustez,
Bazoaz, bakarrik, noranahi, nondinahi
Joanean,
urratsez-urrats, itzulinguruez gaindi.

Bazoaz nekeminez,
Bazoaz jakinminez,
Bazoaz igarobidean,
Igarojoanean,
orain hau iraganez,
Memoriaren ildoak izkiriatur zure joanaren jarduna.

Bazoaz bazoazelako,
Beste norajoanik ez dagoelako, aurreral,
Egonaldian oroitzuz zure joanaren partitzea, egonaren joana;
Galduz, biziaren bizia,
Irabaziz, biziaren bizia ere bai,
Bizitzaren zantzuetan aurkituz zentzu ezkutuen argia,
Zarenaren egia,
Egi horren mamia,
Zinezko izanarekin, betiko, batuko zaituen Mia.

Udazkenean,
Zenbat bider / ikusi ditut
Zuhaitzak,
biluzik.

Zenbat aldiz I
 Haien biluztasunetik loratzen
 Eresi bitxiak:
 Txoriak

Zuretzat inor ez banaiz ere
 Utzi hazten,
 Ekiak berak egin nazan bere
 Bero izpi batez, bederen.

Zuretzat inor ez banaiz ere
 Utzi loratzen,
 Euri tanten dantzak
 Ez nazan bil herabe.

Zuretzat inor ez banaiz ere
 Utzi aletzen,
 Haize hezeak lurrean,
 Pausa nazan, ondoren.

Zuretzat inor ez banaiz ere
 Jakizu, niretzat bazarela,
 Oso zinezko eta eginezko, maite
 Eta haziz,
 Loratuz,
 Aletuz doazela nire hitzok
 Zeru-lurraren bihotzean, betiere.

Itsuek badakite
Itsu ez direnak,
Zein itsu bizi diren, lasterraren lasterrez.

Itsu ez garenok,
Ba ote dakigu itsu batek bere jarduna nola bizi duen
Egonaren egonez?

Nire ahotsa,
Ahots zabar hau,
Barruan galtzen da,
Inoiz beldurak hartuta,
Zinez onartzen ez naizen seinale?
Bidezidor errazez gatibatu,
Xendra estu-luzetan desagertu eta alde, alde egin dut urrunera.

Badakit,
Badakit, bai,
Ezezagun izan nauzula,
Ekaitz arrotz, noraeza.
Badakit nahastu naizela,
Nahastu lainopean, nire oinen noragabearen desesperaoan;
euri tantek ezabatuz nire ahotsa,
Bihotzaren morroi den ahots ahul hau...

Nora nindoan,
Nora noan esaten didazu, sarri,
Auskalo, ba ote dakit nik?
Esan zuk menturaz non den bidea,
Egira naraman bidea,
Maitasunaren ekiak berak idoro nazan
Bero.

Ortzia ilundu zen lainoz,
 Argia ezkutatu;
 Argia...
 ortzi argi urdina.

Euri zaparrada bikaina hasi zuen,
 Eta negar malkotan,
 Tantaka,
 Tantaka,
 Hortentsia urdinak urdinagotu ziren.
 Zeruz bete ziren.

Hitzotan ez nago ni bakarrik,
 Zaudel Pentsatu nor den hitzotan ari zaizun hauxe.

Mor ote naiz?
 Zer dagit?
 Zure berri zer dakit?

Ez nago zure aurrean soinez,
 Aurrez aurre, niregan, irudikatzean, haziz ikusten zaitudan arren.
 Irudikatu idaztean, ene gogora zatozenez,
 Gogo-argazki izanez lehendabizi,
 Gogoaren irudi, hitzaren atzaparretan preso
 Zure gogoaren arnasak noiz askatuko nauen zain;
 Arnasaldiz arnasaldi,
 Hitzez hitz,
 Itzalaren mugetatik itzartzuz,
 Zure erraien argira,
 Zure bihotz kabira ene hitz arnasok atsedean hartzeko,
 Zurea izateko,
 Zuregan irauteko,
 Betiko.